

מאוצרות הפרשה

~שמחת תורה~

הזמן המסוגל ביותר להתפלל על הילדים

הרבנית קרליץ ע"ה סיפרה שבשנה אחת בשמחת תורה ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל שלח נערה לבית נכדתו, הרבנית קופשיץ, ואמר לה: לכי לשמור על הילדים הקטנים בביתה ותאמרי לה שתבוא לביהכ"נ. וכשבאה אמר לה ר' יוסף חיים: דעי לך שאין זמן מסוגל ומתאים להתפלל על הילדים כמו הזמן הזה שהארון הקודש פתוח וכל ספרי התורה בחוץ.

'שמיני עצרת החג הזה'

הנה בכל החגים אנו מזכירים את המילה "חג" לפני שקוראים בשם החג, "חג המצות הזה זמן חרותנו", "חג השבועות הזה זמן מתן תורתנו", "חג הסוכות הזה", רק בשמיני עצרת אנו אומרים: "שמיני עצרת החג הזה".

וצריך להבין במה נשתנה "שמיני עצרת" מכל החגים. רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצה זי"ע עונה על כך: בכל הרגלים, מאורע שארע הוא הגורם והסיבה לחג, אנו חוגגים את חג הפסח על שום יציאת מצרים. אנחנו חוגגים את חג הסוכות על שום כי בסוכות הושבתי את בני ישראל, וחג השבועות נחגג משום שנתנה בו תורה. לעומת זאת שמיני עצרת אינו נחגג משום מאורע שקרה. בשמיני עצרת הקב"ה עוצר אותנו ליום נוסף כי קשה עליו פרידתנו. בשבעת ימי הסוכות שמשו חול וקודש בערבוביה – הקרבנו את שבעים הפרים כנגד שבעים האומות, וגם להם היה חלק בחג. ביום שמיני עצרת תהיה "לכם" ולא להם, חג זה נועד רק לקב"ה ולישראל עמו. אנו נעצרים אצל הקב"ה לעוד יום ושמוחים שמחה גדולה ועצומה להיות בקרבתו ית' וליהנות מזויו שכונתו. על כך אומרים שמיני עצרת החג הזה. (רי"ט מאוסטרובצה זצוק"ל)

יש לי כדור אחד, שנקרא תורה...

אנחנו תמיד ידענו, שהושענא רבה, הוא נחשב היום של גמר חיתום הדין, ואכן זה כך. זה יום חיתום הדין, זה הזמן שנמסרים הפתקים לשלוחים...

בא הזוהר הקדוש (פרשת ויחי ר"כ ע"א) ואומר - אם אדם חוזר בתשובה, קורעים את הדין, למרות שזה נימסר כבר לשלוחים.

כתוב בזוהר הקדוש, ששמיני עצרת הוא רגל בפני עצמו, אבל יש לו מעלה, שהמדרש בפרשת פינחס מביא, שאמר הקב"ה "קשה עלי פרידתכם..." "רש"י מביא את זה... "ותעשו לי יום אחד, זה נקרא שמיני עצרת..." ביום הזה, כל שבעת ימי הסוכות, עם ישראל היה עסוק עם שבעים פרים, כנגד שבעים אומות. מגיע היום הזה, שנקרא שמיני עצרת, זה היום שכלל ישראל עסוק עם הקב"ה, בכבודו ובעצמו...

אומר המדרש בפרשת פינחס - כיון שיצאו שבעת ימי החג, אמר להם הקב"ה לישראל "עכשיו אני ואתם נשמה יחד, ואינני מטריח עליכם הרבה, רק פר אחד ואיל אחד". כיון ששמעו ישראל כך, החלו מקלסים לקב"ה ואומרים זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו.

אומר המדרש (שיר-השירים רבה) - אמר רבי אבין אין אנו יודעין במה לשמח, אם ביום שמיני עצרת אם בהקדוש ברוך הוא, בא שלמה ופרש נגילה ושמחה כך, בהקדוש ברוך הוא, כך בישועתך, כך בתורתך, כך ביראתך. אנחנו שמוחים בקב"ה, ושמוחים בישועה שלו.

אנחנו שמוחים בקב"ה, ושמוחים בישועה שלו.

אומר הזוהר הקדוש דבר נורא ואיום (ויקרא, צו, לב ע"א) - בשמחה הזאת שנקראת שמיני עצרת לא נמצאים בשמחה הזאת, אלא ישראל לבדם. מי שיושב עם מלך מלכי המלכים לבד ונמצא איתו ביחידות, כל מה שהוא מבקש מהקב"ה, ניתן לו. (הרב דסלר כותב בספרו, מכתב מאליהו, שזה דוקא בבקשות רוחניות).

אנחנו, מסיימים את ספר דברים, ומסיימים את המישה חמשי תורה, ומתחילים בס"ד, ספר בראשית. ראיתי משל נפלא שאמר האדמו"ר מצאנז... הוא אמר, שאנשים יוצאים מהחג הזה, מי שמרגיש את ההתעלות של הימים הנוראים... הוא מרגיש מן תחושה של "אחת, כמה חבל שהחג עבר..." נכנסים עכשיו לשישה חודשים, עד פסח, החג שהוא מדאורייתא... ישנה הרגשה כזאת, של מעין התנתקות...

אמר האדמו"ר מצאנז משל נפלא - היה יהודי אחד, שהיו לו מחלות רבות - סבל מלחץ דם, מלב, מכליות... והיה לו רופא מומחה, שכל בעיה שהוא היה בא אליו, הוא היה יודע להתאים לו כדור... אמנם הוא לקח 5-6 כדורים, אבל בסדר, הוא המשיך להתקיים... יום אחד הוא שומע, שהרופא נוסע להשתלמות של שישה חודשים, והרופא לא יהיה בארץ... "אוי ווי... רק זה מה שחסר לי, שהרופא שלי לא יהיה פה חצי שנה..." הוא מהר רץ לרופא, ואמר לו "אדוני הרופא, האם נכונה השמועה, שאתה לא תהיה פה חצי שנה??? אמר לו הרופא "אכן כן". "הרופא יודע מה המשמעות של זה? אני בא אליך כל חודש, יש לי כאב הכי קטן, אתה מיד רושם לי את הכדור המתאים, והכל עובר, מה יהיה לך??" אמר לו הרופא "אין שום בעיה... יש לי כדור לשעת חירום, אתה לוקח את הכדור הזה... על כל צרה, זה מביא ישועה!"

זהו המשל שאמר האדמו"ר מצאנז... והנמשל הוא אמר - אנחנו יוצאים משמחת תורה, יוצאים מ-52 ימים, שלכל דבר היה פתרון, כי השופר היה, כדי להרטיט את הלב, ואחרי זה הגע יום הכיפורים, כדי להחליש את הגוף... הגיע סוכות צילא דמהימנותא, הגיע הושענא-רבה... כל דבר יש לו פתרון! פתאום באים במוצאי שמחת תורה, ושומעים שהקב"ה "נוסע" לחצי שנה, הוא לא יהיה פה! מה נעשה, אין לנו שום חג עכשיו?? אומר הקב"ה - אין לכם שום בעיה, יש לי כדור אחד, שנקרא תורה... תדבקו בתורה שלי, ותראו שזה הפתרון לכל התחלואים כולם. חז"ל אומרים, שאם אדם יושב ולומד לבד, אומרת המשנה באבות - שכנה כנגדו! אין לך מה לדאוג, הקב"ה איתך אנחנו יוצאים מהחגים האלה, לכאורה, אם הרגשה כזאת נפולה, כשעוזבים את החגים המרוממים האלה, אבל אנחנו צריכים לדעת, את ההרגשה הנפלאה הזאת, שהיא טמונה בדברי המדרש - בא שלמה ופרש נגילה ושמחה כך, בהקדוש ברוך הוא, כך בישועתך, כך בתורתך...

הקב"ה יתן לנו את הזכות, להיות נמשכים ומדבקים בו, נגילה ושמחה כך... כך בישועתך, כך בתורתך... את ההרגשה הזאת, שהקב"ה מתייחד עם כל אחד לבדו, שההרגשה הזאת תמשיך ללוות אותנו כל השנה, והפתקים שנמסרו בידי השלוחים, יהיו פתקים כאלו, שנותנים לכל אחד, שנה טובה ומאושרת. שתהיה השנה הזאת, שנת גאולה וישועה, שנת בניית בית הבחירה, במהרה בימנו אמן ואמן!!!

(הרה"ג רבי ברוך רוזנבלום שליט"א)

"על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה" – יומן קורונה מפעים ומרגש שנרשם מפיו של הרב דוד רייך שליט"א שהחלים בחסדי ה' באורח נס וסייעתא דשמיא גלויה

שלמה המלך אומר במשלי: "יתרון החכמה מהסכלות כיתרון האור מן החושך".

לפני כמה זמן נסענו למפגש במצפה כוכבים הנמצא באחד הפיתולים בדרך ליד מצפה רמון. הסתכנו בפיתולי הדרכים, והדריכו אותנו כיצד להגיע. היינו בחשכה גמורה. לבסוף הגענו לנקודה מסויימת, שם חיכה לנו מדריך אשר לקח אותנו למקום מרוחק עוד יותר, עד שהגענו למקום המפגש. עצרנו, ושם פתחו לנו את הטלסקופים.

השאלה הראשונה שנשאלנו ע"י המדריך: "האם יודעים אתם מדוע לקחתי אתכם עד כאן?" והתשובה היתה: "בעיר הכל מסודר, מואר ונוח. גם על הכביש יש עדיין אור, אמנם הרבה פחות. ואפילו כשירדנו מהכביש לא היתה חשיכה גמורה, עד שהבאתי אתכם אל המקום החשוך ביותר. וזאת, מכיון שרצוני שתקלטו את אור הכוכבים, גרתי אתכם עד לכאן, לעומק החשיכה". ואכן שם ראינו בעין בלתי מזוינת שפע עצום של כוכבים, רק בזכות החשיכה המוחלטת ששררה שם. זה מה שנאמר: "יתרון האור מן החושך" – יתרוננו של האור מגיע רק מתוך החושך! "איפה הפרופסור הזה עכשיו?..."

כלפי מה הדברים אמורים? הדמעה? אומר: "כל הנשמה תהלל י-ה", ואחז"ל: "על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה". אני אומר פסוק זה יום יום, וגם מאמר חז"ל הנ"ל עובר אצלי במחשבה, אך לא תופסים מספיק את משמעותו! עד שיום אחד אני מאושפז במחלקת קורונה, כשאני חש קוצר נשימה. קשה לדבר, קשה לנשום, וזה הולך ומתגבר. ובשעה כזו עוברת בי מחשבה. בחוץ חולפים אנשים רבים, וכי הם יודעים מה זה לנשום? ידידי ומכריי בכל אתר ואתר – וכי הם מעלים בדעתם שהם נושמים חפשי? האם הם מודעים למה שהם עושים? ואילו אצלי, כל נשימה דורשת כ"כ הרבה מאמץ. זה קשה, אני לא מצליח, זה לא הולך, זה קשה. כל נשימה דורשת כ"כ הרבה כח, וגם זה לא הולך עד הסוף. מרוב עייפות אתה רוצה לפהק, אבל אינך יכול כי יש קוצר נשימה. להתעטש אי אפשר, כי צריך נשימה עמוקה יותר, ובשעה זו הנשימות יותר קשות. אני נזכר שביום הראשון כשהגעתי, ונשמתי עדיין יותר טוב, בא פרופסור ואמר לי: "אתה צעיר, אתה תעבור את זה". איפה הפרופסור הזה עכשיו? הנה, בוא תעזור לי לנשום, תן לי חיים... אפס! הוא אינו יכול לעזור במאומה. וכי הוא בעה"ב?! באיזה שהוא שלב אני חושב, אולי בכל זאת יכול להמצא איזה פתרון? אני לא רוצה להגיע למצב שאליו הגיע שכני, שחובר למכונת הנשמה, ואחרי שעתיים הוא הועבר לטיפול נמרץ. אינני רוצה, אך מה אעשה? לחצתי על הכפתור. אחות הגיעה, ביקשתי עזרה. אמרה לי: "לחצתי על החמצן עד המקסימום. אתה רוצה הנשמה?" – לא, לא! פחדתי מזה. אמרתי: אנסה עוד לסחוב כך.

ברכת 'אלקי נשמה' בסערת נפש עצומה

ובשעה זו, שהכל חשוך, ושכינה מראשותיו של חולה – מתחיל להאיר! האור מאיר אחורה וקדימה, מאיר פינות חשוכות ששכחת בחייך. נקודות שרצית לתקן ושכחת. האור הזה מאיר בעוצמה עצומה, אפילו אורות ימי כיפורים שהאירו לך, לא הצליחו להביא אותך אל הפינות החשוכות המודחקות כל כך. אתה מגיע למצב של 'אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים'. רק עליו. זה הכח היחיד שיכול לעזור לך. פתאום אתה תופס מה זה "כל הנשמה תהלל י-ה" – "על כל נשימה ונשימה!" לילה לפני כן, במחלקה, היה יהודי שנזקק באמצע הלילה להחייאה, כשהעירו אותנו למחרת בבוקר, אותו יהודי זעק בהשתפכות הנפש ואמר "מודה אני לפניך". הוא לא צעק בקצב, כי בקוצר נשימה זה בלתי אפשרי, אך אי אפשר היה שלא לשמוע את המתיקות והעוצמה שיש במלים שחז"ל תקנו לנו לומר בכל בוקר. בכל מילה שהטביעו בנוסח ההודאה: "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמותי... רבה אמונתך". הוא החל לברך ברכות השחר, וכשהגיע ל"אלקי נשמה" היה מישהו עם מכשיר טלפון בידו. אמר לו בעל הטלפון: "עצור רגע!" – והפעיל מנגינה של "כל זמן שהנשמה בקרבי מודה... של מוטי שטיינמן, במלוא הרגש והלהט היהודי. כל חברי החדר התרגשו, עין לא נשארה יבשה. והיהודי ההוא החל לבכות ואמר "אלקי נשמה" בסערת נפש עצומה. אי אפשר לתאר מה שהיה שם. ואז נדלקו מולי הרבה אורות... ובשעה זו עלו הרהורים בלבי: 'הרי בכל בוקר אתה אומר מלים אלה, שעכשיו כ"כ מרגשות אותך. פתאום אתה מגלה את העוצמה והאור שבהן. איפה היית עד עכשיו? היה מואר לך, הכל היה זורח, אתה קם, הולך לעבודה וכו', ופתאום כשהכל חשוך, כשקשה לך לנשום, אתה קולט מה זה "על כל נשימה", מה זה "ויפח באפיו נשמת חיים". 'נשמה' אותיות 'נשימה', זו שמסייעת לקיים את הנשמה בגוף. חשבתי אז: אילו היה כל הקהל אומרים "אלקי נשמה" פעם אחת בשנה אחרי כל נדרי, אני בטוח שעין אחת לא היתה יבשה בביהכ"נ! מי היה יכול להיות אדיש מול מלים אדירות שכאלו?! ברגעים כאלה שאתה מנותק מכל העולם, ביום הגדול שבו אתה מסלק את כל האורות המחשיכים ומרגיש קרוב להקב"ה, אל האמת, אל האור האמיתי – מי לא היה רואה אז את העוצמה הטמונה במלים האלה? בכל אות ואות מהן? מה אשמה הברכה הזו שהיא נאמרת בכל יום, ובגלל זה מאבדים את העוצמה האדירה הטמונה בה?! איזה אור הגדול הנמצא ב"אלקי נשמה", וכן ב"הודו לה' קראו בשמו". אתה ממליך את ה', אומר לכל העולם – התכופו לפני ה'. עומד האדם הקטן בבית הכנסת ומכריז: "יהי כבוד ה' לעולם", מכריז על מלכותו של הקב"ה. אלו מלים שאנשי כנסת הגדולה הטמינו בהן עוצמות! פצצות אטום! ואתה אומר אותן בלי להרגיש כלל. בכל אופן, באותה שעת חשיכה שהיתה לי, דוקא אז הרבה אורות נדלקו מולי! כמו באותה חוויה שהיתה לנו במצב החשוך במצפה הכוכבים, שאז הרמנו עינינו וגילינו המון המון כוכבים שלא היינו יכולים לראותם בלי החושך. בחושך אתה רואה את האור, שמתגלה בשעות הקשות האלו. רק בזכות החושך, אור גדול נגלה לך בשעות הקשות האלו. פתאום חשתי שאני רוצה לרקוד...

וברצוני לספר לכם איך יצאתי מהמצב הקשה הזה. ברור לי שהתפילות שרבים התפללו והתחזקויות שהתחזקו, בוודאי פעלו בשמים. כח זה הוא אדיר, ובודאי יש להם חלק גדול בהחלמתי. אך על החלק שאני עשיתי באותה שעה – חייב אני לספר, כדי למלא את חובתי ולהודות לה' על כך ברבים. אכן, באותה שעה שעלו המחשבות שאספר לכם להלן, התחייבתי שאספר לכם אותן. לספר לכם ולאחרים, וביקשתי מה' שיזכה אותי וייתכן לי את האפשרות לספר. הגעתי ממש עד הקצה, עד למצב של הכרח בהנשמה, ומאד לא רציתי זאת. ופתאום, בחסדי שמים השתנתה חשיבתי. מתוך המחשבות השחורות על העתיד, על הבית והמשפחה, מחשבות כבדות ואולי נוראיות – פתאום עשיתי סוויץ' בראש. סילקתי את כל החושך והתחלתי להאיר אותן. אמרתי: רבש"ע, אתה טוב! – חזרתי על כך שלוש פעמים. איני יכול לשחזר כרגע, אבל החלתי למנות את כל הטובות שה' עשה עמי מתחילת חיי, בכל שלב ושלב. בכמה טובות עטפת אותי בכל השלבים! – אמרתי להקב"ה. בלבי התנגן השיר "הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך"... פתאום חשתי שאני רוצה לקפוץ לשיר ולרקוד, אך לא יכולתי, בגלל החמצן שעלי. אך חשבתי, שאם

רק אוכל – ארקוד. הוספתי ואמרתי להקב"ה: גם הקשיים ששלחת לי בחיים, וגם ההתמודדויות, וגם מה שקורה עכשיו – הכל הכל זה לטובה. כי אם זה ממך – זה טוב. לפעמים הבנתי זאת מיד לאחר מעשה, בבחינת "וראית את אחורי", לפעמים רק הרבה שנים אחרי. וישנם גם דברים שעד עכשיו איני מבין כמה הם טובים עבורי, אך ברור לי שהטוב שלך נמצא גם בתוך החושך – ובעיקר בתוך החושך, גם עתה כשקשה לי. הוצפתי לפתע מחשבה של "טובקייט", שה' הוא טוב, שאני שמח ואני רוצה להודות. ואז עברה בי מחשבה של בקשה: רבש"ע, תאפשר לי להודות לך! הבנתי לפתע מה שאני אומר בסעודה שלישיית: "ברוך אלוקינו שבראנו לכבודו". בשביל בראנו הקב"ה – לכאורה כדי לקיים מצוות, כך חשבתי תמיד. אבל עכשיו הבנתי: המטרה היא – כדי "להללו לשבחו ולספר הודו". זו התכלית של החיים – "להללו את שם ה'", "ישתבח שמך ה' אלוקינו"... לספר את ההוד והיופי הפנימי של הבריאה. הפנימיות של הבריאה מלאה טוב. דוד המלך ע"ה אומר: "היודך עפר היגיד אמיתך, מה בצע בדמי ברדתי שחת". איני רוצה שתוריד אותי שחת, כי אתה תפסיד – אומר דהמע"ה. כי אם תורידני, "היודך עפר? היגיד אמיתך?" האם אוכל לקום בבוקר ולהגיד "מודה אני"? האם אוכל לברך "אשר יצר"? האם אוכל לומר "אלקי נשמה"? האם אוכל לומר "הודו לה' קראו בשמו"? – זה מה שאמר דוד להקב"ה. ואני הצטרפתי לבקשתו של דוד המלך ע"ה: אנא רבש"ע, תן לי חיים כדי להודות לך! שטפה אותי שמחה שאיני יכול לתארה כרגע, שמחה על הקשר עם הקב"ה, שמחה על כך שאני יהודי, על כך שחייתי כיהודי עד היום, על כך שיש לי אבא בשמים שאוהב אותי. שמחה פנימית על מה שיש לי. שמחה, שמחה, ועוד ושמחה. הרופא נדהם: "אדון רייך?? זה אתה?!" ואכן – "בשמחה תצאו!" דקות ספורות אחרי שעברו בי מחשבות אלו, ואולי זה ארך שעות – אך מכל מקום לקראת הבוקר פתאום אני מרגיש שאני נושם טוב יותר. שעה אח"כ אני מוציא את החמצן, הולך להתפנות, הולך לברך בשיבה "אשר יצר". איזה "אשר יצר"! אילו מלים מילים עצומות! אני מוציא את התפילין, ושעה אח"כ מצליח גם לעמוד שמונה עשרה. שעתים שלוש אח"כ אני מסתובב במחלקה. בשעת הצהריים הרופא עובר שם אומר: "אָה... אדון רייך, זה אתה?!" – כן זה אני! "וכי לא התקשרת בלילה, ורצינו להעביר אותך ל...?" "אמרתי לו: ב"ה יש בורא לעולם, התפללתי אליו והוא נתן לי חיים. מתוך השמחה הזו, חשוב לי להודיע ולספר לכולם על כחה האדיר של השמחה, ראיתי בעצמי עד כמה יש בשמחה כח עצום! ומדוע? כל אבא רוצה ואוהב לפנק ולתת, אך כשהוא רואה פנים חמוצות, ושעל כל דבר יש טענות, הוא מאבד את החשק לתת. אבל כשהילד מודה על כל מה שהוא מקבל, ועושה זאת בחיוך ובשמחה, כיף לתת לו. אמנם, הקב"ה אוהב לתת גם לממורמרים, והוא מפנק גם אותם – הטוב כי לא כלו רחמין", לעולם! אך עם זאת עלינו לדעת, שכאשר צריך נתינה מעבר לשגרת הנתינה הרגיל – את זה אפשר להשיג ע"י שמחה. כי אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה. ולכן, כשאתה רוצה שתהיה שכינה למראשותיך, משוך אותה אליך. היא תגרש ממך את הקורונה, היא תשלח אותה ממך. אך במקום של עצבות קשה לשכינה לשכון.

רעיון ששמעתי כאן בליל הסדר, כשהסבנו עם כמה יהודים, מהרב סאקס, אדם גדול בתורה ויר"ש, ת"ח עצום. דיברנו ביום א' דפסח, ובין הדברים הוא סיפר: "יום אחד הקישה אשה בדלת וביקשה לדבר עם אבי. שאלתי אותו אם זה אפשרי, והוא השיב בחיוב. נשארתי לעמוד להקשיב למשאלת האשה. היא עמדה וסיפרה שהיא בעלת תשובה מזה כמה שנים, ויש משהו שמטריד אותה כל הזמן. היא מדקדקת כראוי במצוות, אך כשהיא נזכרת במעללים שעשתה לפני חזרתה בתשובה, היא חשה שנשמתה אינה מתוקנת. 'מה אוכל לעשות לתיקון נשמותי?' – שאלה. "מאד סיקרן אותי מה אבא ישיב על כך. "אחרי כמה דקות של שקט, אמר לה אבי: 'אומר לך דבר אחד שתקפיד עליו כל ימי חיך, ובזה אבטיח לך תיקון לנשמה. הדבר הזה הוא – שמחה. חזרי לביתך והשתדלי בכל כוחך להשרות אוירה של שמחה, לכל בני הבית. אם תתמסרי לך ותעמיד מטרה זו לנגד עיניך, לדאוג שלא תהא עצבות, מובטח לך תיקון!!" היא יצאה מאושרת. ואני אמרתי לאבי: אני מבין זאת טוב מאד. הרי בית יהודי זה "מקדש", ובבית המקדש היו לויים, שאחת מעבודותיהם היתה השיר והשבח להקב"ה, והיו להם כלי זמר לכן. ביהמ"ק היה מקום שבו נמצא ה', ומשם היה יוצא כל השפע והאור לכל העולם. כל הישועות היו משם. וכדי שהשכינה תוכל לשרות בבית המקדש – היתה צריכה להיות שם שמחה, כי אין השכינה שורה לא מתוך עצבות אלא מתוך שמחה וטוב לבב. וזה היה תפקיד הלויים. כך גם בית יהודי, זה בחינת ביהמ"ק. ו'ביתו זו אשתו'. האשה היהודיה חוננה ברגש מיוחד, לא סתם. היא יכולה להשתמש אתו כדי לגרוור כל הסביבה לכעס ועצבים, והיא יכולה להשתמש בו כדי להשרות אוירה טובה. היא קיבלה את הרגש כדי שתוכל להשתמש בו לצד של השמחה והשראת האוירה הטובה עד כמה שניתן. ה' לא דורש יותר ממה שיש. בזכות "נורא תהילות" נזכה ל"בורא רפואות" רצוני לסיים ב"מזמור לתודה".

איך מודים לה? – "עבדו את ה' בשמחה!" "ברוך אלוקינו... להללו לשבחו ולספר הודו!" הבריאה הראשונה היתה אור, והאור הרבה יותר משמעותי כשהוא בא מתוך החושך. המצב בעולם כיום מיוחד, וכל זאת נעשה בשבילנו. לא בשביל טראמפ, שאמר ש"העסק בשליטה", וברגע אחד איבד כל השליטה. נשיא סין הודיע לפני חודש: "אנו המעצמה הכלכלית הכי גדולה בעולם ושום כח לא יצליח להזיז אותה", היום הוא כבר לא יאמר זאת... לא עבורם יצר הקב"ה את המצב המיוחד בו אנו נמצאים. אלא עבור "עם זו יצירתי להילתי יספרו". ובפרט עבור היהדות הנאמנה. לא במקרה הם מרחיקים אותנו – דבר שהיינו צריכים לעשות מעצמנו. אנו מנסים להתייפף – אבל אם אנו לא עשינו 'קידוש', הקב"ה יעשה לנו 'הבדלה'... הרבה תובנות שהיו חשובות לנו, מאירות כיום. זה ברור, ש'ביום שאחרי' העולם שלנו יראה אחרת. אנו, המשתדלים לעובדו, נהיה אחרת. ברור לי שיש כאלו שיגיעו לפסגות חדשות בגלל דווקא בגלל החושך. הם ילמדו ויפנימו שלא "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", והחושך יעצים אותם. ולצד, יש רבים שאם לא ימצו את התקופה הזאת, תהיה זו החמצת חייהם. וכשנאיר לעצמנו מתוך החושך – אף ה' יאיר לנו. הרי רק הקב"ה יכול היה לברוא מצב כזה. הוא היחיד ש"עושה חדשות" והוא גם היחיד ש"בורא רפואות". נתחזק בעז"ה ב"נורא תהילות", ואז נזכה בעז"ה שיתקיים בנו "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו מהרה לאורו".

(רשם מפיו הגאון ר' י"י בייפוס שליט"א, פורסם בגיליון 'ממשנתה של תורה')

מזל טוב

מרכז העיר: משפחות ניסל – יעקובזון להולדת הבת הנכדה משפחות בלאו – אלפר להולדת הבת הנכדה משפחת ברגיש לאירוסי הבת
גני הדר: משפחת שמעיה הלוי לאירוסי הבן משפחת פישר לאירוסי הבן משפחת בני דרוק להולדת הבן

פתרונות לחידות והודעות לשמחות ניתן לשלוח עד יום שני בפקס: 037608833 או למייל a7608833@gmail.com

פתח תקוה. קצב של עיר, לב של מושבה

מרכז רמי גרינברג, ראש העיר

היחידה לחינוך חרדי ותרבות מורשת ישראל